

Долу ми долу подъ село  
Росно са слало ливадіе,  
Средъ ливадіе са издигалъ  
Зимя летя зеленъ яворъ,  
Съ върши си облаци стигалъ,  
Съ клоне си убратъ закривалъ.  
Подъ явора ми е кондисалъ  
Черенъ грозенъ арапинъ.  
Распрялъ ми е тамъ зеленъ чаджръ,  
До чаджрътъ аленъ байрякъ.  
Голѣмъ зължмъ на селу струвалъ:  
Сѣка вечеръ въ тайно време  
По деветъ пещи искалъ хлѣбъ,  
По деветъ крави ялови  
И по една малка мома  
Малка мома непозната  
Сека сутринъ на равнина  
Искалъ жена мжжетница,  
А за пладня млада вдовица.  
Сички е кжщи редомъ редилъ  
Дошло реда до тънка неда,  
Тънка неда кат'зачула  
Кат'зачула тжз'зла дума  
По двори си тя ходила,  
Тънакъ си кръстицъ кършила  
Чунила си бели ржце,  
И ронила дребни сълзи,  
Катъ' сагледалъ боленъ първанъ,  
Сестра си горко да плачи  
Тихомъ си я той попиталъ:  
Ой та тебе мила сестро!  
Ето ми деветъ години  
Отъ какъ ма ти боленъ гледашь,  
Никѡга та жална не видехъ,  
Защо сега изъ дворъ ходишь,  
Тънакъ си кръстицъ ти кършишь,  
Вѣди си ржце чунишь  
И си дребни сълзи ронилъ;  
Да ли ти сестро дотегна  
Меня боленъ да си гледишь,  
Че одговаря тънка неда:  
Ой та тебя мили братко!  
Не ми е братко дотегнало  
Тебя боленъ да си гледамъ,  
Не тебя не добра ти коня;  
Най ти са моля милъ братко!